

GEORGE ENESCU
FESTIVAL

1 septembrie, ora 19.30

Generozitate prin muzică

27 august - 24 septembrie 2023
festivalenescu.ro

Program

MARI ORCHESTRE ALE LUMII

Sala Palatului

ORCHESTRA TEATRULUI CAPITOLE DIN TOULOUSE

CORUL ACADEMIC RADIO

CHRISTIAN BADEA dirijor

CIPRIAN ȚUȚU dirijorul corului

RENAUD CAPUÇON vioară

MICHEL BOUVARD orgă

Enescu *Isis*, poem simfonic pentru cor de femei și orchestră (finalizat postum de Pascal Bentoiu)

Chausson *Poème* pentru vioară și orchestră op. 25

Ravel Rapsodia *Tzigane* pentru vioară și orchestră

Pauză (20 de minute)

Saint-Saëns Simfonia nr. 3 în do minor op. 78, *cu orgă*

Adagio – Allegro moderato – Poco adagio / Allegro moderato – Presto – Maestoso – Allegro

George Enescu (1881-1955): Poemul vocal-simfonic „Isis”

În timp ce definitiva planul operei *Œdipe*, George Enescu (1881-1955) a schițat și un poem vocal simfonic pe care l-a intitulat *Isis* (1923). La acea dată, compozitorul terminase cele trei simfonii, primele două suite pentru orchestră, o serie de lucrări camerale. Poemul nu a mai ajuns însă în faza finală, orchestrată, ci, rătăcit printre hârtii, a eșuat în arhiva Muzeului Enescu, unde compozitorul Pascal Bentoiu l-a descoperit cu totul întâmplător în 1996. Fascinat de muzică, el a orchestrat-o urmând fidel indicațiile autorului, adăugând astfel moștenirii enesciene încă o capodoperă.

S-a pus desigur problema semnificației numelui lucrării și s-a făcut legătura cu porecla „Isis” pe care Enescu i-o dăduse iubitei sale Maruca. Isis era o zeiță foarte importantă a panteonului egiptean, de unde trecuse în cel roman ca prototip al soției și al mamei. Dar ascultând muzica diafană și nu lipsită de o anume stranietate a poemului, ne gândim și la celălalt atribut al zeiței: magia. Nuanțe scăzute, tempo visător, o țesătură delicată din motive ce se îmbină și se desfac încontinuu, corul feminin (pe vocala A) care fixează în registrul acut teme principale pentru a servi drept repere... toate acestea ne trimit într-o zonă transcendentă, magică în felul ei, și unde neconținută mișcare a vocilor nu duce la conflicte ci la introspecție. Distingem câteva repere formale, date de revenirea motivului inițial cu conturul său descendent. Un crescendo marchează, către sfârșit, punctul culminant, după care lucrarea se încheie în diminuendo.

Program

Camille Saint-Saëns: Simfonia a III-a în do minor, cu orgă, op. 78

La cinci ani după Concertul de vioară, Saint-Saëns a început să lucreze la Simfonia în do minor, comandată de Filarmonica Regală din Londra, simfonie pe care a terminat-o un an mai târziu și a dirijat-o în premieră la Londra în 19 mai 1886. Intenția compozitorului a fost să dedice lucrarea mentorului și prietenului său Franz Liszt, dar cum acesta a murit două luni după concert (în 31 iulie 1886), Simfonia a fost în final dedicată nu persoanei, care nu mai exista, ci memoriei marelui dispărut.

După o scurtă introducere lentă, clasicul Allegro în formă de sonată începe cu o primă temă în stil de tocată urmată de o a doua lirică dar nu lipsită de tensiune. Între ele, așa numita „punte” reia melodia temei I, dar nu în vârtejul de șaisprezecimi inițial ci mai domol, în optimi. E aceeași temă dar și-a schimbat fața, de abia dac-o mai recunoști. Insist asupra acestui lucru pentru că este o caracteristică a simfoniei: temele – și nu doar cea principală – adoptă mai multe „personalități” radical diferite între ele, dar sunt aceleași, au aceleași note... Ascultătorul percepe unitatea de fond dar totodată se bucură de varietatea discursului muzical, într-o permanentă schimbare aparentă.

Prima mișcare a simfoniei nu se încheie tradițional cu o Coda impunătoare. Propriu-zis nici nu se încheie ci se stinge în *pianissimo* lăsând locul mișcării lente, *Poco adagio* în formă de temă cu trei variațiuni.

Teoretic, Simfonia are patru mișcări dar Saint-Saëns le-a legat două câte două astfel încât lucrarea figurează ca având doar două părți. Astfel Adagio-ul apare în continuarea Allegro-ului inițial de care nu e despărțit decât de o măsură pauză. Să reținem tema lentă care va reapărea în finalul simfoniei. Și mai este aici un lucru de reținut: apariția orgii. Foarte discretă în această mișcare lentă, mai mult ca un fond sonor, ea-și va manifesta întreaga forță în final.

A treia mișcare, *Allegro moderato*, este un scherzo, care începe cu o temă în stil de tocată asemenea temei principale de la începutul lucrării, după cum Trio-ul, *Presto*, cu optimile sale sprințare, evocă puntea și tema secundă ale inițialului Allegro de sonată. Nu sunt preluate temele ca atare ci doar atmosfera lor. Scherzo-ul se reia da capo conform tradiției, iar la sfârșitul lui avem surpriza să reuзим tema trio-ului, dând impresia că și acesta s-ar relua. Dar e o simplă impresie căci pe sub delicatele optimi ale suflătorilor, coardele grave inițiază o fugă solemnă în valori mari. Contrastului puternic între cele două planuri sonore i se adaugă încă un element contrastant: pianul care se lansează în arpegii și figurații pe toată claviatura. De precizat că subiectul fugii derivă în mod liber din melodia Adagio-ului, deci nu e o apariție complet nouă.

Fuga se stinge în *pianissimo* și când crezi că totul s-a încheiat, un acord masiv al orgii anunță actul final a ceea ce Saint-Saëns a conceput ca o mare dramă simfonică

Ultima mișcare, Allegro, e precedată de o introducere Maestoso bazată pe două teme: subiectul fugii de care tocmai ne-am despărțit dar condensat acum în valori scurte, și tema principală de la începutul simfoniei dar într-o variantă destinsă, lărgită, cu un halo creat de figurațiile pianului cântate la patru mâini. Și constatăm că această temă, devenită lirică acum, amintește în primele ei note de cântarea gregoriană Dies irae. Când o auzisem inițial în stil de tocată, era mult prea diferită în caracter de coralul gregorian pentru a sugera o asemănare, dar acum similitudinea ne frapează chiar dacă nu privește decât primele note. Și s-ar putea ca asemănarea să fie întâmplătoare pentru că Saint-Saëns nu a pomenit niciodată de ea în numeroasele ocazii când a vorbit despre lucrare.

Finalul Allegro are forma de sonată cu două teme dintre care prima este – să-i zicem așa pentru comoditate – dies irae. Tema secundă amintește ca traseu melodic de Adagio. Reapare ocazional și tema fugii de la sfârșitul Scherzo-ului. Toate aceste trei idei sunt prezentate în stil fugat iar la sfârșitul reprizei, dies irae și subiectul fugii se suprapun, lucrarea încheindu-se într-o sonoritate fastuoasă rareori egalată.

Orchestra

Creată în anii 1960, în urma fuziunii dintre Orchestra Capitoliului și Orchestra Simfonică din Toulouse-Pyrénées, **Orchestra Națională a Capitoliului** a căpătat rapid o nouă dimensiune datorită activității lui Michel Plasson, dirijorul său până în 2003. În 1981, Orchestra Capitoliului a obținut eticheta „națională”. Din 2005 până în 2022, Tugan Sokhiev a dat un nou impuls celor 125 de muzicieni ai săi și a permis acestei orchestre să fie una dintre cele mai renumite din Franța și din Europa. De la 1 septembrie 2024, Tarmo Peltokoski va fi director muzical desemnat pentru prima stagiune și va

ocupa apoi funcția de director muzical până în august 2029. În această poziție, el va exercita o influență esențială în consolidarea reputației deja strălucitoare a Orchestra Națională a Capitoliului din Toulouse pe scenele muzicale franceze și internaționale în următorii ani.

De la sediul său istoric din Halle aux Grains, Orchestra Națională a Capitoliului oferă o bogată stagiune simfonică, alături de stagiunile de operă și de balet și dans.

În Franța, Orchestra Națională a Capitoliului concertează în mod regulat în cele mai distinse locuri pariziene – inclusiv la Filarmonica din Paris și la Théâtre des Champs Élysées – și, de asemenea, în regiunea Occitanie, consolidându-și astfel înrădăcinarea locală și deschiderea către noi categorii de public. În acest sens, orchestra a conceput un program educațional care constă în concerte pentru familii și școli (peste 25.000 de copii participă la concerte generale sau educative în fiecare stagiune) și este implicată în special în proiecte simbolice, și anume proiectul DEMOS și programul „Tous les matins d’orchestre”.

Creația muzicală se află în centrul acestor diverse sezoane. Orchestra Națională a Capitoliului a stabilit relații speciale cu muzicieni precum Bruno Mantovani, Qigang Chen și Benjamin Attahir și a creat mai multe dintre lucrările acestora.

Orchestra Națională a Capitoliului este invitată în mod regulat să cânte în cele mai prestigioase săli de concerte în timpul turneelor internaționale, inclusiv la Musikverein din Viena, la Filarmonica din Berlin, la Teatrul Bolșoi din Moscova, la Teatro Colón din Buenos Aires și la Suntory Hall din Tokyo. De asemenea, apare la festivaluri precum Festivalul de la Granada, Festivalul Internațional de la Colmar, Quinzaine Musicale de Saint Sébastien, Chorégies d’Orange, Festivalul Radio France Occitanie Montpellier, Festivalul de Paște de la Aix-en-Provence, Festivalul Beethoven de la Bonn, Festivalul Berlioz de la Côte Saint André și multe altele. A efectuat numeroase turnee internaționale, cântând în Germania, Austria, Italia, Irlanda, Spania, Regatul Unit, Țările Baltice, Polonia, China, Rusia, Japonia, America de Sud, Coreea de Sud, Arabia Saudită și multe altele.

În plus, de mai mulți ani implementează o politică de înregistrări activă și apreciată de critici în tandem cu Warner Classics. Orchestra a cultivat legături strânse cu Mezzo TV, Medici, Radio Classique și France Musique.

Cor

Fondat în 1940, sub conducerea dirijorului și compozitorului Ioan Croitoru, **Corul Academic Radio** are astăzi un repertoriu foarte vast și variat, ce cuprinde: oratorii, cantate, madrigale, poeme, balade și numeroase miniaturi.

Creat pentru a susține repertoriului vocal-simfonic al stagiunii de la Sala Radio și al înregistrărilor Radio România, Corul Academic Radio s-a impus în scurt timp ca o formație de elită, condus fiind de-a lungul anilor de: Dumitru D. Botez, Gheorghe Danga, Dumitru D. Stancu, Constantin Petrovici, Emanuel Elenescu, Alexandru Șumski, Carol Litvin,

Aurel Grigoraș, Dan Mihai Goia. În prezent, Corul Academic Radio este pregătit și condus de Ciprian Țuțu. În spiritul tradiției muzicii corale naționale, evoluția ansamblului este marcată și de constituirea unei preocupări specifice formației, prin concertele și imprimările formulelor "à cappella".

Concomitent cu asigurarea programelor stagiunilor muzicale de la Sala Radio, Corul Academic Radio asigură efectuarea înregistrărilor pentru discuri și pentru fondul muzical Radio, promovând valori importante ale creației românești tradiționale sau de actualitate, inclusiv prime audiții, numeroase fiindu-i dedicate.

Corul Academic Radio a participat la turnee în Germania, Spania, Grecia, Cipru, Israel etc., colaborând adesea cu orchestre de renume, sub baghete de prestigiu din țară și din străinătate. Participările la Festivalul Internațional „George Enescu” sau la Festivalul Internațional al Orchestrelor Radio „RadiRo” au confirmat valoarea ansamblului Radio România.

©Cristian Barcan

Dirijor

Christian Badea a primit aprecieri excepționale de-a lungul vastei sale cariere internaționale, care cuprinde colaborări importante în cele mai celebre săli de concerte și operă de pe toate continentele.

La Metropolitan Opera din New York, a dirijat peste 160 de spectacole într-un repertoriu vast, inclusiv multe dintre transmisiunile internaționale ale MET.

Printre teatrele de operă unde Christian Badea a fost invitat în repetate rânduri se numără Wiener Staatsoper, Royal Opera Covent Garden din Londra, Opera de Stat Bavaerză din München, Opera din Sydney, Théâtre Royal de la Monnaie Bruxelles, Opera din Amsterdam, Opera Regală din Copenhaga, Opera Regală din Stockholm, Opera din Oslo, Teatro Reggion din Torino, Teatro Comunale din Bologna, Opera National de Lyon, iar în America de Nord – companiile de operă din Houston, Dallas, Toronto, Montreal și Detroit.

Christian Badea a colaborat cu unii dintre cei mai importanți cântăreți ai ultimilor 30 de ani, precum Placido Domingo, Luciano Pavarotti, Alfredo Kraus, Mirella Freni, Christa Ludwig, Giuseppe Giacomini, Bryn Terfel, Renée Fleming, Thomas Hampson, Leo Nucci, Stefan Vinke, Natalie Dessay, Rolando Villazon și mulți alții și cu regizori de renume, dintre care îi amintim pe Franco Zeffirelli, Werner Herzog, Bruce Beresford, Stefan Herheim, John Cox, David Pountney, Keith Warner și Andrei Șerban.

Dedicat în egală măsură muzicii simfonice, Christian Badea a fost la pupitrul a numeroase orchestre importante în săli de concerte celebre, precum Carnegie Hall, Concertgebouw, Suntory Hall și Salle Pleyel din Paris.

Într-un repertoriu vast, care se întinde de la Bach și Mozart la cele mai importante creații ale secolului XX și ale compozitorilor zilelor noastre, Christian Badea a dirijat orchestre precum Royal Philharmonic și BBC Symphony din Londra, Orchestra Santa Cecilia din Roma, Filarmonica din Sankt Petersburg, Orchestra Națională din Spania, Orchestre Philharmonique din Paris, Filarmonica Cehă, Filarmonica din Tokio și multe altele, colaborând cu artiști importanți precum Leonard Bernstein, Mstislav Rostropovich, YoYo Ma, Yefim Bronfman, Shlomo Mintz, Midori, Cho Liang Lin, Mitsuko Uchida, Mischa Maisky, Viktor Tretyakov și mulți alții.

Discografia dirijorului Christian Badea cuprinde, printre altele, Simfonia nr. 3 de Camille Saint-Saëns, înregistrată cu Royal Philharmonic, la casa de discuri Telarc, înregistrări apreciate și premiate ale simfoniilor compozitorilor americani Roger Sessions și Peter Mennin, precum și o înregistrare live a operei lui Samuel Barber, Antoniu și Cleopatra, care a primit Premiul Grammy.

Cariera lui Christian Badea a început ca violonist la București, unde a studiat cu Ștefan Gheorghiu, iar apoi la Paris, Geneva și New York unde a studiat vioara cu Henryk Szeryng și Dorothy DeLay, în paralel cu cursurile de dirijat la Conservatorul Regal din Bruxelles și la Mozarteum din Salzburg, cu Herbert von Karajan. A absolvit clasa de dirijat la Juilliard School din New York, unde unul dintre cei mai importanți mentori ai săi a fost Leonard Bernstein.

În 2012, Christian Badea a devenit dirijorul principal al Filarmonicii „George Enescu” din București și, în același an, a înființat Fundația Română pentru Excelență în Muzică, dedicată realizării unor proiecte artistice de cea mai înaltă valoare artistică internațională și susținerii dezvoltării artistice a celor mai talentați tineri muzicieni din România și din alte țări europene.

Printre proiectele realizate de Fundație se numără Festivalul Internațional de Muzică Sibiu-Hermannstadt din 2014, Proiectul „Parsifal la Ateneu”, prezentat în 2015 și în 2016 și ciclul „Mari Concerte al Centenarului României”, în colaborare cu Filarmonica „George Enescu”, în toamna anului 2018.

După un succes răsunător la debutul său cu opera Andrea Chénier, la Teatro Colon din Buenos Aires, Christian Badea a fost imediat invitat să se reîntoarcă în 2019, pentru o nouă montare a operei Turandot.

Dirijor de cor

Dirijor al Corului Academic Radio din 2016, **Ciprian Țuțu** a propus o diversificare și o modernizare a repertoriului ansamblului. Născut la Brașov, a absolvit cursurile Facultății de Muzică din orașul natal (specializarea Pedagogie Muzicală – dirijat cor academic și masterat în Stilistică dirijorală). În anul 2013 a susținut teza de doctorat în cadrul Universității Naționale de Muzică din București, iar în anul 2015 a absolvit cursurile postdoctorale din cadrul Universității Transilvania din Brașov, având ca temă de cercetare *Vocea umană și implicațiile ei în interpretarea corală contemporană*.

Din anul 2000, Ciprian Țuțu este și dirijor al Corului Gheorghe Dima din Brașov. Activitatea sa dirijorală cuprinde manifestări artistice diverse, de la spectacole de operă, până la concerte *à cappella*, cu acompaniament, precum și vocal-simfonice, în compania unor importante orchestre din țară și străinătate. Ca dirijor al corului mixt Gheorghe Dima a concertat în anul 2005 alături de orchestra Filarmonicii „Dmitri Șostakovici” din Sankt-Petersburg (în program oratoriul *Matthäus Passion* de J.S. Bach), iar în anul 2007 a prezentat, alături de Filarmonica din Roma, o lucrare contemporană – oratoriul *San Camillo* de Lellis de Collafranceschi.

În anul 2015 a obținut o bursă din partea Universității *Transilvania* (Brașov) și a participat la Masterclass-ul Internațional de Dirijat și Cânt Coral - Sarteano (Italia), unde a studiat cu Simon Carrington (Yale University, SUA și fondator al sextetului vocal *The King's Singers*), Brian O'Connell (Boston University, SUA) și Bronislawa Falinska (Padua Music Conservatory, Italia).

Din anul 2012, ocupă și funcția de maestru de cor la Opera Brașov, de-a lungul celor patru stagioni pregătind sau dirijând ansamblul coral al instituției în peste 100 de spectacole. De asemenea, Ciprian Țuțu s-a aflat la pupitrul orchestrei Operei Brașov, conducând în perioada 2013-2015 un număr de 7 gale sau concerte de arii și coruri din opere.

În prezent este conferențiar universitar al Universității *Transilvania* din Brașov și cadru didactic asociat al Universității Naționale de Muzică din București.

Solist

Violonistul francez **Renaud Capuçon** este ferm stabilit pe plan internațional ca solist, interpret și muzician de cameră. Este cunoscut și apreciat pentru prestața, profunzimea tonului și virtuozitatea sa și colaborează cu cele mai prestigioase orchestre, artiști, locații și festivaluri din lume.

Născut la Chambéry în 1976, Renaud Capuçon și-a început studiile la Conservatorul Național Superior de Muzică din Paris la vârsta de paisprezece ani, câștigând numeroase premii în cei cinci ani petrecuți acolo. Ulterior, Capuçon s-a mutat la Berlin pentru a studia cu Thomas Brandis și Isaac Stern și a primit Premiul Academiei de Arte din Berlin. În 1997, Claudio Abbado l-a invitat să devină concertmaestru al Orchestrei de Tineret Gustav Mahler, pe care a condus-o timp de trei veri, lucrând cu dirijori precum Boulez, Ozawa, Welser-Möst și Claudio Abbado.

De atunci, Capuçon s-a impus ca solist la cel mai înalt nivel. El colaborează cu orchestre de prim rang, precum Orchestra Filarmonică din Berlin, Orchestra Simfonică din Boston, Orchestra de Cameră a Europei, Filarmonica della Scala, Orchestra Simfonică din Londra, Orchestra

©Simon Fowler

Filarmonică din New York, Orchestra Filarmonică din Viena, Orchestra din Paris, Orchestra Națională a Franței și Orchestra Filarmonică a Radio France.

Printre numeroasele sale relații cu dirijori se numără Barenboim, Bychkov, Dénève, Dohnanyi, Dudamel, Dutoit, Eschenbach, Gergiev, Haitink, Harding, Long Yu, Paavo Järvi, Nelsons, Nézet-Seguin, Roth, Shani, Ticciati, van Zweden. Printre momentele importante din stagiunea 22/23 se numără debutul său la Carnegie Hall cu Orchestra de Cameră Orpheus, în cadrul unui turneu în SUA.

Un mare angajament față de muzica de cameră l-a condus la colaborări cu Argerich, Angelich, Barenboim, Bashmet, Bronfman, Buniatishvili, Grimaud, Hagen, Ma, Pires, Trifonov, Yo-Yo Ma și Yuja Wang, precum și cu fratele său, violoncelistul Gautier Capuçon, și l-au dus, printre altele, la festivalurile de la Berlin, Lucerna, Verbier, Aix-en-Provence, Roque d'Anthéron, San Sebastián, Stresa, Salzburg, Edinburgh International și Tanglewood. De asemenea, Capuçon a reprezentat Franța la unele dintre cele mai prestigioase evenimente internaționale din lume: a cântat alături de Yo-Yo Ma sub Arcul de Triumf pentru comemorarea oficială a Zilei Armistițiului, în prezența a peste 80 de șefi de stat, și a cântat pentru liderii mondiali la Summitul G7 de la Biarritz.

Capuçon este directorul artistic a două festivaluri, Sommets Musicaux de Gstaad, din 2016, și Festivalul de Paște din Aix-en-Provence, pe care l-a fondat în 2013. Din 2021, este, de asemenea, director artistic al Orchestrei de Cameră din Lausanne.

Capuçon și-a construit o discografie extinsă și, până de curând, a înregistrat exclusiv cu Erato/Warner Classics. În septembrie 2022, Capuçon și-a anunțat noul parteneriat cu Deutsche Grammophon, iar două luni mai târziu a lansat primul său album cu casa de discuri galbenă – o colecție de sonate pentru vioară interpretate împreună cu Martha Argerich și înregistrate la Festivalul de Paște de la Aix-en-Provence. Printre lansările recente cu Erato se numără o înregistrare a Concertului pentru vioară și a Sonatei pentru vioară de Elgar cu LSO condusă de Sir Simon Rattle, un album cu Guillaume Bellom care cuprinde o gamă extinsă de lucrări mai scurte aranjate pentru vioară și pian și, cel mai recent, înregistrări ale concertelor pentru vioară de Vivaldi și Saint-George cu Orchestra de Cameră din Lausanne. Albumul său „Au Cinema”, care cuprinde selecții foarte îndrăgite din muzica de film, a fost lansat cu succes în octombrie 2018 și a fost foarte apreciat de critică.

Capuçon cântă la Guarneri del Gesù *Panette* (1737), care a aparținut lui Isaac Stern. În iunie 2011, a fost numit *Chevalier de l'Ordre National du Mérite*, iar în martie 2016 *Chevalier de la Légion d'honneur* de către guvernul francez.

Solist

În ultimii 30 de ani, **Michel Bouvard** a avut o carieră dublă, ca artist concertist și profesor de orgă. Recunoscut ca interpret al repertoriului francez, este invitat în mod regulat să concerteze la nivel internațional pe orgi istorice din Europa și în săli de concert din Asia și America de Nord. Bouvard a susținut peste 1.000 de concerte în peste 25 de țări. În ultimii ani a concertat la New York, Tokyo, Madrid, Montreal, Milano, Rio de Janeiro, Amsterdam, Copenhaga, Bruxelles, Sankt Petersburg, Seoul, Londra, Leipzig, New Orleans și San Francisco. În 2016, Bouvard a susținut recitalul de deschidere la convenția națională a American Guild of Organists din Houston, Texas. Dedicată muzicii de orgă a lui François Couperin, una dintre primele înregistrări ale lui Bouvard (1992, Sony) a fost recent reeditată și a fost numită ca fiind una dintre „indispensables” (înregistrările indispensabile ale anului) de către revista Diapason.

Michel Bouvard a fost inspirat de bunicul său, organistul și compozitorul Jean Bouvard, care fusese elevul lui Louis Vierne. S-a format de timpuriu la Conservatorul din Paris, unde a fost acceptat mai târziu la clasele de orgă și improvizație ale lui André Isoir. A studiat, de asemenea, cu organiștii Bisericii Saint-Severin (Paris), Jean Boyer, Francis Chapelet și Michel Chapuis. În 1983, Bouvard a câștigat premiul întâi la Concursul Internațional de Orgă de la Toulouse, marcând debutul carierei sale. Numit în 1985 de Xavier Darasse pentru a-i succeda la conducerea clasei de orgă de la Conservatorul din Toulouse, Bouvard a organizat concerte, turnee de orgă, cursuri de măiestrie și concursul internațional de orgă împreună cu colegul Jan Willem Jansen. Aceste eforturi au culminat cu crearea, în 1996, a festivalului internațional de orgă Toulouse les Orgues, pe care Bouvard l-a condus timp de șapte ani, și cu înființarea Centre d'études supérieures de musique et de danse de Toulouse (Centrul de studii superioare muzicale și de dans din Toulouse). În 1995, Bouvard a fost numit profesor de orgă la Conservatorul din Paris, alături de colegul său Olivier Latry. Împreună au dezvoltat o metodă pedagogică care a atras în acest program organiști internaționali cu diverse obiective de carieră.

În toamna anului 2013, Bouvard a fost invitat să se alăture facultății de orgă de la Eastman School of Music (Rochester, New York) în calitate de profesor rezident. În 2015, a deținut o rezidență didactică similară la Universitatea Yale și a finalizat o alta la Universitatea de Arte din Tokyo în 2016.

Din 1996, Bouvard este organist titular al orgii Cavallé-Coll de la Bazilica romană Sfântul Sernin din Toulouse. În 2010 a fost numit unul dintre cei patru organiști principali ai Capelei Regale de la Palatul Versailles. Bouvard este *Chevalier des Arts et des Lettres* (Cavaler al Artelor și Literelor), o distincție națională și culturală în Franța.

©Jean-Claude Guidarini